

Χ.Π

ΑΡΙΘΜΟΣ:514/2015

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΜΗΜΑ Η'

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Νικόλαο Τσάκο Πρόεδρο Εφετών, Μαρία Τσιλιγκαρίδου, Εισηγήτρια, Θεοδώρα Σακελλαρίου, Εφέτες και τη Γραμματέα Βικτωρία Χορτατσιάνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 27 Φεβρουαρίου 2015, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της εταιρίας [redacted] με δ.τ.

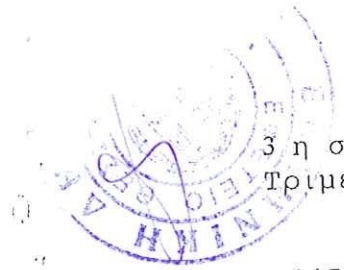
[redacted] που εδρεύει στη [redacted] οδός και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Δημήτριο Μόσχο (Α.Μ. 7788 Δ.Σ.Θ.), βάσει δηλώσεως του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1] Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με δ.τ. GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, στην οδό Αριστοτέλους 65 και εκπροσωπείται νόμιμα, 2] του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, στην οδό Πατησίων 130 και εκπροσωπείται νόμιμα και 3] του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης, με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σαφούς 10 και εκπροσωπείται νόμιμα, οι οποίοι (άπαντες) εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Χρήστο Ματσιώρη (Α.Μ 5145 Δ.Σ.Θ), βάσει δηλώσεως του άρθρου 242 παρ. 2 του ΚΠολΔ.

Οι ενάγοντες, με την υπ' αριθμό έκθ. κατάθεσης 34604/7-9-2011 αγωγή τους, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου ζήτησαν ότι ανέφεραν σ' αυτήν. Το ως άνω Δικαστήριο

ΕΓΓΡΑΦΗΚΕ
ΕΤ

3 η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

εξέδωσε την υπ' αριθμό 3294/2013 οριστική απόφασή του, με την οποία δέχθηκε εν μέρει την αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται η εκκαλούσα, με την υπ' αριθμ. έκθ. κατάθεσης 3047/6-9-2013 έφεσή της, δικάσιμος της οποίας ορίσθηκε αρχικά η 8-11-2013 και κατόπιν αναβολής της συζήτησης της, η 13-12-2013 κατά την οποία και συζητήθηκε. Επειδή όμως, μέχρι την 22-12-2014 δεν εκδόθηκε απόφαση επί της υπόθεσης και δεν ήταν δυνατή η έκδοσή της, γιατί το μέλος του Δικαστηρίου και ορισθείσα Εισηγήτρια Εφέτης αποχώρησε από την υπηρεσία λόγω παραίτησης και επέστρεψε την σχετική δικογραφία στην αρμοδία Γραμματεία του Πολιτικού Τμήματος, με την με αριθμό 597/2014 και αριθμό Εισαγ. 3060/2013 πράξη επανάληψης συζητήσεως και κλήσης της Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Εφετείου ορίσθηκε νέα δικάσιμος της υπόθεσης αυτής που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας (27-3-2015), προκειμένου να επαναληφθεί η συζήτηση.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνησή της από το σχετικό πινάκιο στη σειρά της, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι όλων των διαδίκων δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, αλλά κατέθεσαν μονομερείς δηλώσεις, σύμφωνα με

4 η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

τη διάταξη του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.,
όπως αυτό ισχύει και προκατέθεσαν προτάσεις.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ

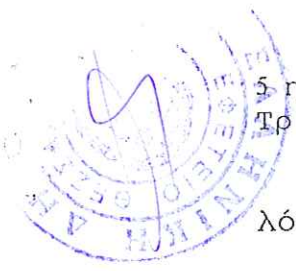
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από το συνδυασμό των διατάξεων των
άρθρων 307 και 254 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι αν για
οποιοδήποτε λόγο που εμφανίζεται μετά τη συζήτηση
της υπόθεσης (παραίτηση, θάνατος, παύση δικαστή
κ.λ.π.), καταστεί αδύνατη η έκδοση απόφασης,
επιβάλλεται η επανάληψη της συζήτησης αφού
οριστεί νέα δικάσιμος και κοινοποιηθεί κλήση.
Η επαναλαμβανόμενη συζήτηση θεωρείται συνέχεια
της προηγούμενης και δεν είναι απαραίτητη η
κατάθεση νέων προτάσεων από τους διαδίκους (Εφ.
Αθ. 1849/2001 δημ. Νόμος).

Στην προκειμένη περίπτωση με την με
αριθμό 597/2014 και με αριθμό Εισαγ. 3060/2013
πράξη της Προέδρου του τριμελούς συμβουλίου
διεύθυνσης του Εφετείου Θεσ/νίκης, νόμιμα
επαναλαμβάνεται η συζήτηση της με αριθμό
κατάθεσης 3047/6-9-2013 έφεσης, επί της οποίας αν
και συζητήθηκε κατά τη δικάσιμο της 31-12-2013
αντιμωλία των διαδίκων, δεν εκδόθηκε απόφαση,

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΟΡΟ
ΓΗΤΗΝ

5 η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

λόγω παραίτησης της ορισθείσας εισηγήτριας δικαστή. Η παρούσα συζήτηση είναι συνέχεια της αρχικής και δεν απαιτείται η κατάθεση νέων προτάσεων σ' αυτή, αλλά είναι επιτρεπτή η επαναφορά των προτάσεων που έχουν καταθέσει οι διάδικοι στην αρχική συζήτηση της υπόθεσης, τις οποίες και επαναφέρουν οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 528 ΚΠολΔ, αν ασκηθεί έφεση από το διάδικο που δικάσθηκε ερήμην, η εκκαλούμενη απόφαση εξαφανίζεται μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, ανεξάρτητα από τη διαδικασία που τηρήθηκε. Ο εκκαλών δικαιούται να προβάλλει όλους τους ισχυρισμούς που μπορούσε να προτείνει πρωτοδίκως. Η ανωτέρω διάταξη διατήρησε ευθέως την έφεση κατά της ερήμην αποφάσεως, ως υποκατάστατο της αναιτιολόγητης ανακοπής ερμηδικίας. Συνεπώς, για την εξαφάνιση της πρωτοδίκου αποφάσεως, εφόσον αυτή εκδόθηκε ερήμην της ήδη εκκαλούσας - εναγομένης εταιρίας, δεν απαιτείται να ευδοκιμήσει προηγουμένως κάποιος λόγος της έφεσης, αλλ' αρκεί η τυπική παραδοχή της, καθόσον αυτή έχει τ' αποτελέσματα της αναιτιολόγητης ανακοπής (βλ. ΑΠ 829/2008, Δπ

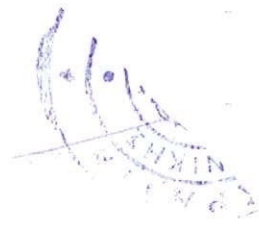
884/2007 δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Στην προκρίμνη περίπτωση, με την από 5-9-2011 (αριθ. Εκθ. κατ. 34604/2011) αγωγή οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι εξέθεσαν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων των άρθρων 54 του Ν. 2121/1993, έχοντας ως αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, ότι έχουν συσταθεί νόμιμα, ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη έλληνες μουσικούς, ο δεύτερος έλληνες τραγουδιστές και ερμηνευτές και ο τρίτος παραγωγούς (εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, κασετών κλπ., όπως ορισμένα από τα μέλη τους αυτά ενδεικτικά κατονομάζονται στο δικόγραφο της υπό κρίση αγωγής, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 § 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης τα μέλη τους τους έχουν αναθέσει τη διαχείριση και την προστασία των

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΙΣΗΓΗΤΗΝ

7 η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των
συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών
που τους έχουν μεταβιβασθεί, περιλαμβάνονται η
διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από
τους χρήστες υλικών φορέων ήχου, της ενιαίας
εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους,
μέλη των εναγόντων, της αμοιβής αυτής, η οποία
διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο
που ορίζεται από τον παραπάνω νόμο και
κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των
εκπροσωπούμενων από αυτούς (ενάγοντες) δικαιούχων
κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα επίσης από τον ίδιο
νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των
οργανισμών αυτών. Οι οργανισμοί αυτοί ως μόνοι
στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί
οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω
τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με
τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά
απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς
αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις
αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες
νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση,
είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που
δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι
(μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές

και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του
ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων
υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί
(ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις με
βάση τις διατάξεις της έχουσας υπερνομοθετική
ισχύ διεθνούς σύμβασης της Ρώμης. Ότι στα πλαίσια
των αρμοδιοτήτων τους συμφώνησαν και συνέταξαν
από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο νόμιμα
γνωστοποίησαν στο κοινό, μέσω της δημοσίευσής του,
προσκάλεσαν δε τους χρήστες υλικών φορέων ήχου
και εικόνας σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον
καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβή όσο
και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και
είσπραξης αυτής από τους ενάγοντες οργανισμούς.
Ότι η εναγόμενη διατηρεί επιχείρηση υγειονομικού
ενδιαφέροντος (μπαρ) στη επί της οδού
με την επωνυμία
εμβαδού περίπου 50 τμ., όπου η μουσική είναι
απαραίτητη για την καθημερινή λειτουργία της,
αφού οι πελάτες προσέρχονται για να διασκεδάσουν
ακούγοντας και χορεύοντας με τους
χρησιμοποιούμενους από αυτήν υλικούς φορείς με
μουσικό ρεπερτόριο αποτελούμενο από έργα (μουσική
και τραγούδια) των μελών τους και των μελών των
οργανισμών με τους οποίους συνήψαν συμβάσεις

ΣΥΡΗΘΗΚΕ
ΟΡΘΩΣ

αμοιβαιότητας, που δειγματοληπτικά αναφέρουν στην αγωγή. Ότι παρά την πρόσκληση που της απηύθυναν να διαπραγματευτούν τόσο το ποσό της ενιαίας εύλογης αμοιβής τους όσο και τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και είσπραξης αυτής, αυτή αρνήθηκε να συμπράξει. Με βάση το ιστορικό αυτό ζήτησαν α) αναγνωριζομένου του σχετικού δικαιώματός τους σε εύλογη και ενιαία αμοιβή να καθορισθεί οριστικά αυτή σύμφωνα με το δημοσιευθέν αμοιβολόγιό τους για το έτος 2010 σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της εναγόμενης, που σε κάθε περίπτωση δεν πρέπει να υπολείπεται του ποσού των 3.000 ευρώ ετησίως πλέον του αναλογούντος σε ποσοστό 23% ΦΠΑ και για τις τρεις κατηγορίες δικαιούχων, β) να καθορισθεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων και το υπόλοιπο 50% δικαιούνται οι μουσικοί και οι τραγουδιστές ισομερώς, γ) να υποχρεωθεί η εναγόμενη να τους καταβάλει τα ως άνω κατανεμηθέντα ποσά στον καθένα τους νομιμότοκα από την επίδοση της υπό κρίση αγωγής, δ) να υποχρεωθεί η εναγόμενη να προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε την επίδικη χρονική περίοδο, προκειμένου να προβούν

στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους καθώς και να καταδικαστεί στα δικαστικά τους έξοδα. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε ερήμην της εναγομένης, κατά την τακτική διαδικασία, η εκκαλουμένη, υπ' αριθμόν 3294/2013 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου με την οποία έγινε δεκτή εν μέρει (η αγωγή) και ως ουσία βάσιμη, και ειδικότερα καθόρισε οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, για την περίοδο από 1-1-2-10 έως 31-12-2010 στο συνολικό ποσό των 1845 ευρώ, το οποίο η εναγομένη υποχρεώθηκε να καταβάλει στους ενάγοντες κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα σ' αυτήν, και να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με τους νόμιμους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε κατά την ίδια ως άνω χρονική περίοδο. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται τώρα η εναγομένη, με την κρινόμενη έφεση της, για τους λόγους που αναφέρει στο δικόγραφο της και ζητεί την εξαφάνισή της, προκειμένου να απορριφθεί στο σύνολο της η αγωγή. Η έφεση αυτή ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρο 518 παρ 2 ΚΠολΔ). Κατά συνέπεια πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και, εφόσον η εναγομένη δικάσθηκε ερήμην, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση, ανεξαρτήτως αν είναι βάσιμοι κατ' ουσίαν οι λόγοι της εφέσεως, με

Ε. ΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΠΡΟΪΤΗΝΣ

11η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

τους οποίους προβάλλεται εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, και οι οποίοι συνέχονται με τη διατυπωθείσα καθολική άρνηση της αγωγής, να κρατηθεί ακολούθως η υπόθεση από το Δικαστήριο τούτο και να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν η ανωτέρω αγωγή, η οποία, με το προαναφερθέν περιεχόμενό της είναι πλήρως ορισμένη, παραδεκτώς εισήχθη προς εκδίκαση ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, που ήταν αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπον (άρθρα 7,8,9,10, 14 παρ. 2, 18 παρ. 1 ΚΠολΔ, 49 παρ.1 εδ.ε Ν2121/1993) όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει και 2 παρ. 1 της κυρωθείσας από το Ν. 2054/1992, Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης της 26-10-1961, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1, 3, 46, 49, 54 παρ. 1 55, 56, 58 του νόμου 2121/1993, 74, 176 και 450 ΚΠολΔ και 901 επ. ΑΚ απορριπτομένων των περί του αντιθέτου λόγων έφεσης που ερευνώνται και αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο, σε κάθε στάση της δίκης.

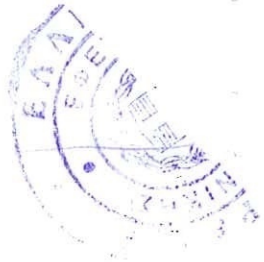
Β. Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου [άρθρα 46 επ.] του Ν 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία,

δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες ["εισφορές" κατά την ορολογία του νόμου], που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία, ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν, όμως, να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του προαναφερόμενου Ν 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν, ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 1 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας [οι λέξεις "ή εικόνας ή ήχου και εικόνας" δ ι εγράφησαν με την παρ.6

ΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΓΗΤΗΣ

13η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

του άρθρου 81Ν 3057/2002, ΦΕΚ Α' 239/10.10.2002],
που έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για
ραδιοτηλεοπτική μετάδοση, με οποιονδήποτε τρόπο,
όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια
ή για την παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει
εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές, ή
εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία, ή
η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και
στους παραγωγούς' των υλικών αυτών φορέων. Η
αμοιβή, που καθιερώνεται με την παραπάνω διάταξη
του Ν 2121/1993, είναι ενιαία, με την έννοια ότι
προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες
τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και
πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμόμενη
μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των
μουσικών και ερμηνευτών - εκτελεστών και αφετέρου
των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής
των προαναφερόμενων, σύμφωνα με την παρ. 2 του
παραπάνω άρθρου 49 του Ν 2121/1993, είναι
ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά από το
νόμο ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής
διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι
λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του
Ν 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα, ν.α
διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα

μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες [αμοιβολόγιο], ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων, ή εξόδων, ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού, που εκμεταλλεύεται το έργο, που προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί, ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου, για την εφαρμογή της, ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα, με την αμοιβή, που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των

ΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
ΗΤΗΣ

οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, ως προς την
εύλογη αμοιβή, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής
της, καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο,
κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ
οριστικά για την αμοιβή αποφάινεται το αρμόδιο
δικαστήριο. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου
55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω νόμου, τεκμαίρεται
ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, ή
προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης, ή
προστασίας όλων των έργων, ή όλων των πνευματικών
δημιουργών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι
έχουν μεταβιβάσει σ' αυτούς οι σχετικές
εξουσίες, ή ότι καλύπτονται από την
πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται
μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν
αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της
απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής
διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή
συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της
νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των
σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των
προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο
και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των
δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την
έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής

διαχείρισης, η οποία υπό το προϊσχύον δίκαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων [βλ. Μ.Θ. Μαρίνου "Πνευματική Ιδιοκτησία", δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ 379, Δ. Καλλίνικου "Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα", δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276]. Από την παραπάνω, όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση "όλων των έργων", για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες, ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] συγγενικών δικαιωμάτων, που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι, ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζόμενων με τις

ΕΙ.
ΑΡΗΘΗΚΕ
Ο ΨΗΦΙΣ.

συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντίβαινε στο πνεύμα της ολότητας των διατάξεων του Ν 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική, κυρίως, διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της είσπραξης των προβλεπόμενων, από το νόμο αυτό, αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας έτσι σε σημαντικό βαθμό τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων [ημεδαπών ή αλλοδαπών] και του έργου αυτών, καθώς και το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά αυτών και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνισης της επί

18η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

μέρους σχέσης, που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση, που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους [ημεδαπούς ή αλλοδαπούς]. Υπέρ της παραπάνω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε και τα ακόλουθα: 1] Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του, αφορώντας στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης, από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν 2121/1993, εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά, από το νόμο αυτό, σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος, 2] Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμιά περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των

Ε. ΨΗΦΙΣΤΗΚΕ

19η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

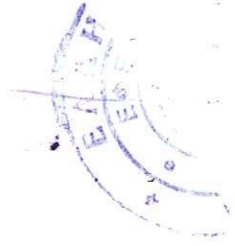
εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, 3] Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης, από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4] Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές, με τις αμοιβές των μελών του, αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής, ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της

αμοιβής αυτής [άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ, δ' και ε' του Ν. 2121/1993], με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου, να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη, ή τα έργα των μελών του οργανισμού, ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β] υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί, από δικαιούχο, ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση, που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 του Ν.2121/1993], παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ] αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα, ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη [άρθρο 55 παρ. 4 εδ.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο
-ΗΤΗΣ

β' του Ν 2121/1993] και 5] το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ. 1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές [όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1,8 και 9 του Ν 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου. 10 παρ.1 του Ν 146/1914 "περί αθεμίτου ανταγωνισμού" ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 του ΚΠολΔ], τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία, ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα, για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου [βλ. ΕφΑΘ. 472/2009 Δημ.ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ. 2187/2009 Δημ. ΝΟΜΟΣ, Εφ.ΑΘ. 6265/2004 ΔΕΕ 2005,425, Μ.Θ.Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ.β, σελ.379, Καλλίνικου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276, Ματθία "Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου" έκδ. 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239 και 251, Α. Πουλιάδη "Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών", έκδ. 1990, σελ. 13 επ., του ίδιου

"Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο
Ελληνικό Δίκαιο" ΕΛΛ.Δνη 33,485 επ.]. Περαιτέρω,
είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά
δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και
αλλοδαπών. Για τον σκοπό αυτόν δικαιούνται,
σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να
συνάπτουν συμβάσεις μεταξύ αυτών και των
αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της
αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, ο αλλοδαποί
οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν
πληρεξουσιότητα, ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς
οργανισμούς τα δικαιώματα, που έχουν οι πρώτοι,
προς τον σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα
[βλ. Μ.Θ.Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία σελ. 302-
303]. Πλέον αυτού, όμως, οι οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων
νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση,
είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης
αμοιβής, που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς
τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών
δικαιωμάτων, δηλ. οι αλλοδαποί εκτελεστές,
μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί
υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του
καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και

Ε. Μ. Π. ΘΗΚΕ
ΗΣ

με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της
Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών, ή
εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών
φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης»,
η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί,
πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας
δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους
αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους
συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους
πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλ. τη
μεταχείριση, που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει
στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών
[βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992]
και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και
σε αλλοδαπούς ερμηνευτές, ή εκτελεστές
καλλιτέχνες, ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη
προερχόμενους από συμβαλλόμενο, με την
προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η
πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα
στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην, όμως,
αυτό, εντός το αργότερο τριάντα ημερών, από την
αρχική έκδοση, και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε
στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως
συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την παραπάνω
διεθνή σύμβαση χώρα [βλ. το άρθρο 5 παρ. 2 του Ν.

2054/1992], γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την, πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας, δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (Εφθεσ.929/2010, Εφθεσ.2187/2008 Δημ.ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω κατά τα άρθρα 340 και 345 εδ. α' Α.Κ. ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική, ή εξώδικη όχληση του δανειστή. Όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής, σε περίπτωση υπερημερίας, έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας, που ορίζεται από το νόμο, ή με δικαιοπραξία, χωρίς να

ΠΡΟΗΘΗΚΕ
Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Περαιτέρω κατά το άρθρο 346 Α.Κ. ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής, και αν δεν είναι υπερήμερος οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Από το συνδυασμό των ανωτέρω διατάξεων προκύπτει, ότι προϋπόθεση υπερημερίας του οφειλέτη και της υποχρέωσης του εκ της αιτίας αυτής προς τοκοδοσία είναι το ληξιπρόθεσμο (απαιτητό) της χρηματικής οφειλής. Επίσης προϋπόθεση για την οφειλή νομίμων (δικονομικών) τόκων κατά το άρθρο 346 Α.Κ. είναι το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα επί της διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, πριν να προσδιοριστεί, με την αντίστοιχη διαπλαστική απόφαση, η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο, από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος, από αυτούς, σχετικού αμοιβολογίου, ποσό της εν λόγω αμοιβής, δεν γνωρίζει το ακριβές ύψος, στο οποίο θα καθοριστεί κατά τρόπο οριστικό αυτή, από το δικαστήριο, αφού πριν από τον οριστικό

δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι
αόριστο αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς το
χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος
της οποίας προσδιορίζει κατά τα προαναφερθέντα το
καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο,
δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία,
καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την
τελεσιδικία της διαπλαστικής απόφασης, που το
προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσίδικης,
αυτής απόφασης, και όχι από την επίδοση της
αγωγής και έτσι έκτοτε ο χρήστης των ως άνω
υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας, ή
ανάλογα δικονομικούς τόκους, επί του ποσού της
προσδιορισθείσας, οριστικά, εύλογης αμοιβής των
δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος,
έστω και αν με την αγωγή περί οριστικού
καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και
καταψηφιστική αγωγή, με την οποία ζητείται η
καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων, επί του
ποσού της επίμαχης αμοιβής, από την επίδοση της
αγωγής αυτής, ή από προγενέστερο χρονικό σημείο
(πρβλ ΑΠ 998/2006, 387/2002 δημ ΝΟΜΟΣ). Στην
προκειμένη περίπτωση από την εκτίμηση των
μαρτύρων των διαδίκων, που εξετάσθηκαν στο
πρωτόδικο του Δικαστηρίου τούτου κατά την

ΑΡΧΗΘΗΚΕ
Ο ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

27η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

προηγούμενη ορισθείσα δικάσιμο, (της 13-12-2013),
κατά την οποία συζητήθηκε η υπόθεση, πλήν όμως
δεν κατέστη δυνατή η έκδοση απόφασης, που
περιέχονται στα από 13-12-2013 πρακτικά δημόσιας
συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, και από όλα
τα έγγραφα που με επίκληση προσκομίζονται,
αποδείχθηκαν τ' ακόλουθα πραγματικά περιστατικά.
Οι ενάγοντες είναι αστικοί, μη κερδοσκοπικοί
αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής
διαχείρισης και προστασίας συγγενικών
δικαιωμάτων, που έχουν συσταθεί νόμιμα, κατά το
άρθρο 54, παρ 4 του νόμου 2121/1993 «για την
πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και
πολιτιστικά θέματα». Συγκεκριμένα δε ο πρώτος από
τους ενάγοντες για τους μουσικούς, ο δεύτερος για
τους τραγουδιστές και η τρίτη για τις
δισκογραφικές εταιρίες - παραγωγούς υλικών φορέων
ήχου ή και εικόνας, με τις προβλεπόμενες, από το
ως άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ
των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης
αμοιβής του προαναφερόμενου άρθρου 49 του ιδίου
νόμου. Επομένως, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται
κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ 2 και
53 του νόμου 2121/1993, να ενεργήσουν δικαστικά
για τη διαχείριση, ή προστασία των εξουσιών, που

απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζουν τους πίνακες των μελών τους και δηλώνουν ότι έχουν αυτή την εξουσία. Οι ενάγοντες νομιμοποιούνται ενεργητικά, για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής, τόσο ημεδαπών, όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, αποδείχθηκε ότι οι ενάγοντες ως μόνοι και αντιπροσωπευτικοί στην ημεδαπή οργανισμοί διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχουν συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά το γερμανικό «GVL», το σουηδικό «SAMI», το ρουμανικό «CREDIDAM», το ουγγρικό «EJI», το ισπανικό «AIE», το λιθουανικό «AGATA», το δανικό «GRAMEX», το ολλανδικό «NARMA», το βελγικό «MIKROCAM», το πολωνικό «STOART», το κροατικό «HYZIP», το αυστριακό «LSG», το ρωσικό «ROUPI», το βρετανικό «PAMRA», το εσθονικό «ESTONIAN PERFORMERS ASSOCIATION [EEL]», το τσεχικό «INTERGRAM», το ουκρανικό «OBERIH», το γαλλικό «SPEDIDAM», τον εκπροσωπούντα βρετανούς και αμερικανούς καλλιτέχνες «RIGHTS AGENCY LET» κ.α., με βάση τις

ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΟΓΡΑΦΗ
ΕΠΙΧΡΗΜΑΤΟΓΡΑΦΗ

οποίες νομιμοποιούνται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες, που δεν έχουν κυρώσει την προαναφερόμενη σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από τη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και τη ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα έχουν εκτεθεί στην οικεία θέση της παρούσας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο και ως προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους, σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του νόμου 2054/1992, παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση των εναγόντων έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του νόμου 2121/1993, όπως, ήδη,

30η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

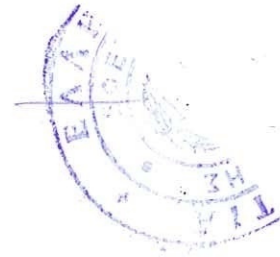

προαναφέρθηκε, η λειτουργία δε καθενός από αυτούς, με τη σειρά, που αναφέρονται στην υπό κρίση αγωγή, εγκρίθηκε αντιστοίχως, με τις υπ' αριθμ. 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύθηκαν νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-1997 τεύχος Β), ο οποίος και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του νόμου 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους, με βάση το ρεπερτόριο, που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες, που καλύπτουν και ενεργούν στο όνομα τους, για το μουσικό ρεπερτόριο, που διαχειρίζονται και την αντιπροσωπευτικότητά τους κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας : (Ο.Π.Ι.). Στα πλαίσια των παραπάνω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων τους οι ενάγοντες συνέταξαν, από κοινού, αμοιβολόγιο, το οποίο και γνωστοποίησαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ 3 του νόμου 2121/1993, στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις, πανελλαδικής κυκλοφορίας, εφημερίδες, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (2/5/03), «ΑΥΓΗ» (6/6/03) και «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» (2/5/03) και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σφ υπογραφή συμφωνίας, για την καταβολή των

Εφ. Αριθμ. 514/2015

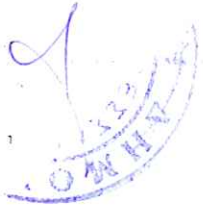
31η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

νομίμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τα αμοιβολόγια
αυτά, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου,
με δημόσια εκτέλεση, σε καταστήματα και καθόσον
αφορά επιχειρήσεις, στις οποίες η μουσική είναι
απαραίτητη, για την λειτουργία τους, όπως είναι
τα κλαμπ, μπαρ κ.λ.π., η οφειλόμενη εύλογη αμοιβή
καθορίστηκε εφάπαξ ετησίως σε - συγκεκριμένο
ποσό, ανάλογα με την επιφάνεια της επιχείρησης.
Έτσι, σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους για το
έτος 2010 για χώρους που λειτουργούν όλους τους
μήνες του χρόνου, εμβαδού έως 100 τ.μ., η αμοιβή
αυτή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των
ακαθαρίστων εσόδων τους και σε ελάχιστο ποσό
3.000 ευρώ, πλέον Φ.Π.Α 23% ετησίως. Μεταξύ των
χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι και η
εναγομένη, η οποία διατηρεί επιχείρηση μπαρ στο
κέντρο της πόλης της περιοχής όπου
υπάρχουν και άλλα ομοειδή καταστήματα και
συγκεκριμένα, επί της οδού αριθ. , με
το διακριτικό τίτλο εμβαδού 50
περίπου τ.μ. , το οποίο λειτουργεί όλο το χρόνο
ως μπαρ, αν και η άδεια λειτουργίας του έχει
εκδοθεί για καφενείο-πιτσαρία. Κατά τη διάρκεια
ολόκληρου του έτους 2010, χρησιμοποιούσε για τη
διασκέδασή των θαμώνων του, το ενδεικτικά

αναφερόμενο στην κρινόμενη αγωγή μουσικό ρεπερτόριο (μουσική και τραγούδια) των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών των εναγόντων. Αν και η εναγομένη οχλήθηκε σχετικά από τους ενάγοντες, μέχρι και την άσκηση της κρινόμενης αγωγής, αδιαφόρησε σε κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής των τελευταίων. Ο ισχυρισμός της εναγομένης, ότι ουδόλως χρησιμοποιεί το μουσικό ρεπερτόριο των εναγόντων, αλλά αντίθετα ότι χρησιμοποιεί αποκλειστικά έντεχνη μουσική, με καλεσμένους καλλιτέχνες, δεν αποδείχθηκε ως αληθής. Το γεγονός ότι ορισμένες ημέρες για τη διασκέδαση των θαμώνων της κάνει χρήση ζωντανής μουσικής κάποιες ώρες για την οποία έχει λάβει και σχετική άδεια από την αρμόδια υπηρεσία, δεν αποδείχθηκε ότι της στερεί τη δυνατότητα να χρησιμοποιεί για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών της, κατά τη λειτουργία του ως άνω καταστήματός, ιδιοκτησίας της, εκτός της περιστασιακής χρήσης ζωντανής μουσικής κυρίως μουσική και τραγούδια, από υλικούς φορείς ήχου, ελληνική και ξένη, που είναι απαραίτητη για τη λειτουργία του από το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αγωγή μουσικό ρεπερτόριο, των ενδεικτικά

ΕΦΕΤΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

33η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

αναφερόμενων μελών των εναγόντων. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι η εναγομένη κατέβαλε κανονικά τα πνευματικά δικαιώματα των δημιουργών των μουσικών έργων στην Α.Ε.Π.Ι ΑΕ, γεγονός από το οποίο συνάγεται αποδοχή της ότι χρησιμοποιούσε πράγματι συνεχώς μουσική στο προαναφερόμενο κατάστημα που διατηρεί και εκμεταλλεύεται. Λαμβάνοντας λοιπόν υπόψη την καθημερινή λειτουργία της επιχείρησης σε ετήσια βάση κατά το έτος 2010, το εμβαδόν του καταστήματος, την έκταση της γενόμενης χρήσης της μουσικής από τις πρώτες βραδινές έως τις πρώτες πρωινές ώρες, συνεχώς, από υλικούς φορείς, της αύξηση των εσόδων της από τη χρήση της μουσικής αυτής και τω/τραγουδιών, η οποία αναμφίβολα έχει συμβάλλει στην αύξηση τα πελατείας της και είναι απολύτως απαραίτητη για την άσκηση του είδους αυτού της επιχείρησης της (μπαρ), πρέπει να καθοριστεί και να καταβληθεί στους ενάγοντες, εκ μέρους της εναγομένης, εύλογη αμοιβή, απορριπτομένου του ισχυρισμού της εναγομένης περί καταχρηστικής άσκησης του ενδίκου δικαιώματος που επαναφέρεται και ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, διότι κατά τον εν λόγω ισχυρισμό τους, η αμοιβή που καθορίζουν οι ενάγοντες, δηλ. 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων είναι αυθαίρετη και δυσανάλογη

μ' εκείνη του ποσοστού 1-5% που ζητούν από τους
ραδιοφωνικούς σταθμούς και τούτο διότι ο εν λόγω
ισχυρισμός είναι αβάσιμος κατ' ουσίαν, δεδομένου
ότι το αμοιβολόγιο που καταρτίζουν οι ενάγοντες
δεν είναι υποχρεωτικό για τους χρήστες και σε
περίπτωση διαφωνίας, ο νόμος προβλέπει διαδικασία
επίλυσης της διαφοράς με τον τελικό προσδιορισμό
της εύλογης αμοιβής από τα δικαστήρια.

Κατ' ακολουθία των προαναφερομένων,
πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικά
βάσιμη η υπό κρίση αγωγή, να καθοριστεί το ύψος
της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να
καταβάλει η εναγομένη στους ενάγοντες για τους
ύλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποιούσε στην ως
άνω επιχείρησή της κατά το έτος 2010, στο ποσό
των 1500 ευρώ πλέον ΦΠΑ 23%, 345 ευρώ, να
καθοριστεί η εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας,
που εκπροσωπείται από τους τρεις ενάγοντες,
ποσοστό 50% της ως άνω αμοιβής για τους
παραγωγούς και από το υπόλοιπο 50%, το 25% στους
μουσικούς και το υπόλοιπο 25% στους τραγουδιστές
και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους
ενάγοντες το ποσό των 345 ευρώ, νομιμοτόκως από
την επομένη της εισπράξεως του προαναφερθέντος
ποσού (1.500 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφλησή

ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΕ
Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΕΦΕΤΕΙΟΥ

35η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

του. Περαιτέρω, επειδή αναγκαίο στοιχείο για την
από τον καθένα από τους ενάγοντες διανομή της ως
άνω εύλογης αμοιβής στους δικαιούχους αυτών
συνιστούν οι κατάλογοι με τους τίτλους των έργων
του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποιούσε η
εναγομένη κατά το επίδικο έτος, πρέπει αυτή να
υποχρεωθεί να παραδώσει στους ενάγοντες τους
καταλόγους αυτού.

Τέλος, πρέπει να καταδικαστεί η
εναγομένη στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων των
εναγόντων, κατά το λόγο της ήττας της και για
τους δυο βαθμούς δικαιοδοσίας (άρθρα 178, 183
ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και ουσιαστικά την
κρινόμενη έφεση.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την υπ' αριθμ. 3294/2013
οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου

ΚΡΑΤΕΙ την υπόθεση.

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' ουσίαν την με αριθμ.
καταθ. 34604/2011 αγωγή.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την *αγωγή*.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποιούσε η εναγομένη - εκκαλούσα, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της, που περιγράφεται στο σκεπτικό της παρούσας απόφασης, στο συνολικό ποσό των (1845) χιλίων οκτακοσίων σαράντα πέντε ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το συνολικό ποσό των (1845) χιλίων οκτακοσίων σαράντα πέντε ευρώ, με το νόμιμο τόκο, για το ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1500) ευρώ, από την επομένη της προς αυτήν επίδοσης της παρούσας απόφασης και το ποσό των τριακοσίων σαράντα πέντε (345) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της εισπράξεως του προαναφερομένου ποσού (1500) ευρώ και μέχρι την εξόφλησή του. Υποχρεώνει την εναγομένη να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους με όλους τους τίτλους των μουσικών έργων του ρεπερτορίου, που μετέδωσε στο κατάστημά της, καθ' όλη τη διάρκεια του έτους 2010.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη σε ένα μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων και των δυο βαθμών δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ.

ΕΠΙΘΗΚΗ
ΕΦΕΤΕΙΟ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

37η σελίδα της υπ' αριθμ. 514/2015 απόφασης του
Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στη

Θεσσαλονίκη στις 27 Μαρτίου 2015 και

δημοσιεύθηκε, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση του
Δικαστηρίου στο ακροατήριό του, στις 30 Μαρτίου
2015.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

